

- posiłkowo, uchylenie pkt 3 i 4 sentencji zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach.

W odniesieniu do pierwszego zaskarżonego orzeczenia, Sąd błędnie zastosował art. 263 akapit czwarty TFUE, ponieważ akt dotyczył wnoszącego odwołanie indywidualnie. Sąd doszedł do błędnego wniosku, że sprawa nie dotyczy typowego scenariusza, w którym dochodzi do oddziaływania na konkurencję między kilkoma dostawcami produktów, lecz na konkurencję pomiędzy oferentami poszukującymi określonego produktu.

W odniesieniu do drugiego zaskarżonego orzeczenia, Sąd błędnie zastosował art. 107 ust. 1 i art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 3 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽²⁾, jak również zasadę starannego i bezstronnego badania.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring [notyfikowana jako dokument nr C(2014) 3634] (Dz.U. 2016, L 34, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia) w dniu 10 września 2019 r. – X/État belge

(Sprawa C-671/19)

(2019/C 372/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil du Contentieux des Étrangers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stwierdzenie zawarte w art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801⁽¹⁾, że przewidziany w tym artykule środek odwoławczy jest określany „zgodnie z prawem krajowym”, należy interpretować w ten sposób, że jedynie do ustawodawcy krajowego należy ustanowienie zasad korzystania z tego środka odwoławczego, przy czym sąd krajowy nie jest zobowiązany do sprawdzenia, czy zasady te są zgodne z prawem do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2)
 - a) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy dla skuteczności w rozumieniu art. 47 karty środka odwoławczego przewidzianego w art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801 konieczne jest, aby umożliwił on we wszystkich przypadkach dostęp do nadzwyczajnego postępowania odwoławczego, prowadzonego w sytuacjach wyjątkowo pilnych, jeżeli zainteresowana osoba wykaże, że dochowała należytej staranności i że zachowanie terminów niezbędnych do przeprowadzenia postępowania zwykłego mogłoby utrudnić odbycie rozpatrywanych studiów?
 - b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy takiej samej odpowiedzi przeczącej należy udzielić w sytuacji, gdy brak rozstrzygnięcia w skróconym terminie mogłoby spowodować nieodwracalną utratę roku studiów przez zainteresowaną osobę?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a) lub b), czy sąd krajowy jest zobowiązany do nadania pierwszeństwa wykładni prawa zgodnej z celem dyrektywy 2016/801, tak aby osiągnąć rozwiązanie zgodne z celem, do którego dąży ta dyrektywa, poprzez wyrażenie zgody na rozpatrzenie w trybie wyjątkowo pilnym wniosku o zawieszenie wykonania decyzji, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, nawet jeśli prace przygotowawcze dotyczące ustawy mogłyby wskazywać, że nie taki był zamiar ustawodawcy?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy środek odwoławczy, o którym mowa w art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801, w celu zapewnienia zgodności z art. 47 karty zobowiązuje państwa członkowskie do zagwarantowania, aby w pewnych okolicznościach sąd mógł nakazać organowi wydanie wizy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (Dz.U. 2016, L 132, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia) w dniu 10 września 2019 r. – X/État belge

(Sprawa C-672/19)

(2019/C 372/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil du Contentieux des Étrangers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stwierdzenie zawarte w art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801 (¹), że przewidziany w tym artykule środek odwoławczy jest określany „zgodnie z prawem krajowym”, należy interpretować w ten sposób, że jedynie do ustawodawcy krajowego należy ustanowienie zasad korzystania z tego środka odwoławczego, przy czym sąd krajowy nie jest zobowiązany do sprawdzenia, czy zasady te są zgodne z prawem do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2)
 - a) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy dla skuteczności w rozumieniu art. 47 karty środka odwoławczego przewidzianego w art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801 konieczne jest, aby umożliwiał on we wszystkich przypadkach dostęp do nadzwyczajnego postępowania odwoławczego, prowadzonego w sytuacjach wyjątkowo pilnych, jeżeli zainteresowana osoba wykaże, że dochowała należytej staranności i że zachowanie terminów niezbędnych do przeprowadzenia postępowania zwykłego mogłoby utrudnić odbycie rozpatrywanych studiów?
 - b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy takiej samej odpowiedzi przeczącej należy udzielić w sytuacji, gdy brak rozstrzygnięcia w skróconym terminie mogłoby spowodować nieodwracalną utratę roku studiów przez zainteresowaną osobę?